

F. L. VĚK.
 Obraz z 100 našich národního probuzení.
 NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

"Ale je to ukrutné břemeno, pane barone, ah! Lid stýská, nářká, dané rostou a státního dluhu při tom také ještě přibývá. Dal jsem si říci, a také jsem to četl v novinách, že ho už máme tisíc dvě stě dva set milionů! Tisíc dvě stě milionů!"
 "Setník pokrčil rameny.
 "Jaká pomoc!" a přijal sklenici, kterou mu student, jenž stále pozorně a čiperně obsluhoval, podal.
 "Ale kam to povede, pane barone! Alespoň kdyby to bylo, jak tuhle starý farář Skramnický prorokuje."
 "Nu?" ptal se hejtman, skepticky se usmívaje. P. Vrba se nahnul víc nad stůl proti děkanovi a dychtivě se dotazoval: "Co, co, prosím?"
 Děkan pohlédl přes rameno, po studentovi a volal:
 "Domine studiosae, doběhnou do kuchyně pro kousek křídvy."
 Student zmizel.
 "To budou éary!" hrozil se důstojník veselé.
 Děkan nic, a jen poodhrnul bělostný ubrus, tak že bylo viděti kus černé natřené tabule. V tom docházel Ziegler student. Děkan vzal od něho křidu a podívav se po hostech řekl:
 "Toto prorokuje Skramnický farář:"
 A psal:
 "ConCeDopaCeM."
 "Co je to?" optal se náhle studenta, jenž stojí za ním ve slušné vzdálenosti předěly uváben se nahnul, aby také uviděl proroctví.
 "Chronographicum," odvětil student.
 "Tak to přečtu."
 Student složil veliké litery za židlice a přečetl sumární číslo 1800 hbitě, po latinsku a děkan dodal:
 "Ano, ano. Anno tisícího osmistého. To je to proctví. — Toho roku bude vojna skončena. Tak alespoň prorokuje —"
 "A snad dobře," vpadl hejtman. "Tehle rok už francouzové tolik dostali a ještě dostanou, že když ne letos, tedy napřes rok jistě o pokoj prositi budou." Řekl to určitě, jako by už bylo. P. Vrba rychle přikývoval, děkan zvládně, povzděchl:
 "Pán Bůh dej, aby to nové století v pokoji nastalo!"
 Chvilí ještě hovořili, pak hejtman povstáv, poručil se, že by rád na lože, že je unaven. Také P. Vrba se již nezdržel, když šel s ní do svého pokoje, provázen děkanem, zahlédl otevřenými dveřmi v kuchyni studenta, jenž je tak znamenitě obsluhoval a jenž nyní seděl u stolu sám večeřel.
 "Hele, chrudimský děkan," zašertoval děkan Hyš. "Tomu chutná. Vůak si večer zasloužil."
 "A také pěkné viaticum!" nadhodil P. Vrba, přimlouvaje se za studenta těmi slovy i významným úsměvem a mrknutím.
 Když P. Vrba ráno, dobře se vyspav, vstal na chodbu, zahlédl studenta Zieglera, že si čistí střevíce již obuté. Zašel k němu. Lábil se mu, zajímal se o něj a proto se ho vyptával, upřímně, a patrným úctastvím, na rodiče, na matku, na studia. Ulyšel o velkém nedostatku, ano noudě, ale beze vzdechů a bez stýskání, tak jako by o minulé bouři nebo plískanici, veselé, i o tom, jak jí ten student potíral, jak posluhoval v Hradech v semináři, jak ušil, jak měl kondice —
 "A poslouchejte," P. Vrba mu vykal, "jak pak, čtete rád?"
 "O tuze rád, velebný pane. — Přečetl jsem, co kde bylo."
 "A české knihy taky?"
 "Taky, kolik českých knih, ze semináře a od souseda."
 P. Vrba přistoupil blíž o krok blíž.
 "Opravdu? A co omdlé?"
 "Hájkovu kroniku, Beekovského, Veselslaviny kalendář, Cestu Hagnutovu —"
 "Její, kolečku! To jste čtů nář! No, to se mně líbí, to mám radost — To bude Praha pro vás,

to musíte mezi vlastence — A máte tam už něco?"
 "Nemám, teprva si budu hledat —" Důvěřivě s úsměvem odvětil kudrnatý, červenolící student.
 "Hledat?" opakoval P. Vrba, ale vážně a zamýšľuje se. "Víte co," zvolal pojednou, "já vám napíšu cedulíčku panu Krameriovi — a ten by zas moh' profesoru Vydrovi —"
 Student zčervenal.
 "Znáte je?"
 "Dle jména — Pan Kramerius skládá pěkné čtení —"
 Dole se ozval děkanův hlas, P. Vrba poskobl studenta za rukáv a tišeji ho zval, aby šel s ním do pokoje. Když tam vstoupili, hrabal se P. Vrba v kabině, až vytáhl nášek a z toho vyňal dva dvacetníky. Ty vtiskl studentovi do dlaně a řekl s úsměvem, srdečně:
 "Tuhle, viaticum — není to moc, ale víte kaplan — Co mám, to dám, a málem za vděk." Skoro se omlouval.
 Student stál okamžik, dvacetníky v ruce, mlčky, překvapen, až poděkoval dojatou srdečností a laskavostí. "Zaplat' pán Bůh, velebný pane!" Neznalo to jako obyčejně, femesně děkovaní mendliček, nřbrž proctěné. Chťel také políbit ruku, ale P. Vrba utráhl.
 "Nechte tak, ale víte," začal se usmívav, "až budete chrudimským děkanem — ale ne — to už budu pod drnem — no, tak aspoň si na mne vzpomenete, třeba mě svatou. A teď musíme dolů, pojďte." Vykročil rychle z pokoje —
 Za chvíli přišel také setník baron Wiedersperg k snidání. Za té, když vstoupila ordonance, udělal rozkazy a po snidání, poděkovan velmi srdečně, chystal se k odchodu. P. Vrba připomněl, jak se asi vyspal ten Francouz a ptal se, směl-li by se na něj podívat.
 "Doprovodíme pana barona," přihlašoval se děkan.
 Když docházeli k radnici, zahlédl vojáky i zajatce již na cestu připravené. Jitra bylo pochmurné, po nebi rozložily se pruhy šedých oblaků jako brázdý nekonečného lánu. Svěží vzduch chladného rána neosvěžil francouzských bojovníků v bídných uniformách, v chatrné obuvi, sešlé strádáním. Stáli, chladem pobledli, mlčky, chmurně v prostředí zástupu, který se zas kolem nich sblukoval.
 P. Vrba se po nich tuze neohlížel. Hledal vůz tu někde blízko, neboť věděl od hejtmana, že ten "jeho" zajatce nepůjde, že nemůže, že ho musí naložit. A nakládali ho.
 "Tambie, tambie je!" upozorňoval kaplan děkana, "vedou ho z podlouhý, pojďme se podívat." Císarův voják v plášti a francouzský červený husar s ručkí přes skrání, v rozbité obuvi vedli mladého francouzského pšáka k otevřenému vozu s košatinnou plenu slány. Do té nemocného uložili a přikryli homlí. K tomu právě došel P. Vrba s děkanem, i setník, jenž se za nimi sem vydal. Ptal se nemocného po francouzsku, jak se jmenuje a jak mu je. Nebylo dobře, přece však lip nevěra.
 "Tu je velebný pán, který se vás věra tak ujal," oznámil pojednou setník zajatcovi; ten na slámě více leže nežli seděl, povztyčil se, zvedl ruku a začal mluvit, a setník P. Vrbovi tlumočil:
 "Děkuje vám, tuze děkuje a prosí, abyste se za něj, velebný pane, pomodlil, aby se mohl vrátit do vlasti." Ani dostojuk to neoznámoval tlumočně, a P. Vrba, jak zaslechl o tom modlení a ovcratu do vlasti, zrovna sebou sknul. Rychle přistoupil k vozu, vzal vojáka za ruku a horlivě přihlavoval:
 "Budu, vojáku, budu, aby vás pán Bůh posravnil!" Děkan podal nemocnému na přiloženou nádobu psolce, a když setník rozloučiv se s děkanem a jeho druhým, hustou mlhou, naxpalo se k vozu dost dárů nemocnému

vojáku, k němuž přisedl vedle císařského vojáka také ten starý pařížský husar. Lidé, kteří se sem sbíhali za důstojníkem a kněžím, dávali zajatci peníze a pečivo; také láhev vína zapadla do slány; a teplá víněná luktůse se tam také snesla, to když se již vůz hnul za proudem zajatců, jenž vycházel Kouřimskou branou pod renaissancením cimbuřím na Malechovské předměstí.
 P. Vrba vrazil se mlčky, dost zmaten i dojat. Ten "Jakubín" chtěti, abych se za něj modlil. Je pobožný, a ti ostatní snad také, alespoň někteří. A jak po vlastní touži! Chudák!
 I samého děkanství přešel je student Ziegler, jenž se byl také podívat na Francouze.
 "To psaníčko mu napsat!" připomněl si P. Vrba. Hned je také na děkanství napsal Krameriovi, jehož láskám a přízni poručel nastávajícího filosofa, horlivého českého čtenáře, jenž zná již Hájka i Beekovského i Veselslavina! Ten že podpory zasluhuje, by se ho ráčil učený vlastence ujeti a napsati mu cedulíčku také panu profesoru Vydrovi, že ten pentent chudý je rolem z Hradek Králové. To jméno P. Vrba dvakrátě podírl. —
 Za chvíli po té vykročil nastávající filosof z děkanství v chatrném pláštiku a nevalným uzlem přes rameno na femeni zavěšeným, o holi, v ne slavných střevících, ale vesel a pln chuti. Měl v kapse šest dvacetníků, čtyři od děkana, dva od Vrby a od toho také v náprsní kapse psaníčko, které ho nejvíce těšilo. Vyšel Pražskou branou, kolem pošty, ven do poli stříbrné šedých hustým jíním, a putoval nekonečnou silnicí k Ovalům, ku Praze, k efii svých snů a tužeb. —
 Ani se za čtvrt hodiny opustil také P. Vrba Brodské děkanství. Mířil nejprve na Skramnickou faru; odtud pak už na jisto, jak si utíhal, do Milice. Již bral se polem, a ještě myslil na zajatce, jak ten nemocný, a že bude za něj máti sloužit, aby ho pán Bůh uzdravil, to že se bude Vavák divit, jaký to Jakubín, jak se modlí — A Věk, pravda, tomu kdyby psal — —

XXI.
F. Věk jezdí za Jakobíny.
 Za říjnového odpoledne, bylo pěkně, sluněčno, vrazil se F. Věk z pole, kdež mu čelidím hakoval strniště pro jač. Jak docházel k městečku, zahlédl souseda, starého Bílka. Hnal se mezi rovně proti němu, v hnědém kamizole, v nobavících po kolena, v hrubých, vláknjak předkládal, mám-li, nemám-li, ale konec konců, já řku: povíš mi to?"
 "Komu?"
 "Jako vám."
 Věk hnul hlavou a upřel zrak Bílkovi do očí.
 "Co tedy, nu, sousede."
 "Tuhle před týdnem musel jsem na kaneclář."
 "Na Opočen."
 "Na Opočen, hodej, měl jsem tam řízení k válí zefovi straně lůky v mokrčinách. Musel jsem taky k panu vrelhnému a když jsem tak pojednal, povídá mně, jako vrelhný z něčeho nie: "Vy jste taky takový mudre, moe čete." A to se tak při tom škrlbil. Ale na toho svého študýrováného souseda si dejte pozor!"
 "Na mne!"
 "Ano, myslt' vás, Františku."
 "A proč, co, proč si máte dát pozor —" ptal se Věk, jenž se až rozložoval.
 "No, Františku, mějte rozum, nezlote se. Moh' jsem taky mlčet, ale myslel jsem si, abyste věděli, na čem jste, abyste byl opatrný —"
 "Tak co, co —"
 "Ale na mne nie nerfkat, Františku — No, povídá, k smúchu to je, ale docela to mluvil jako o pravdu, že jste tajný rebeliant, že čtete francouzské knihy a držíte z Francouzů a na to že patent 'A pájeje knihy,' povídá taky, 'všchno vim,' a že vy, jako já, s ním držíte."
 Věk se zlostně zasmál.
 "Hupák! A to mu donáš —"
 "Kdo mu donášil! Starý Bílek hodil hlavu do tráva, odvhlil bradu, zamnul ruce, jak to dělal, suchý syndikus se zdvíže

Nemáte již naději na vyléčení revmatismu?

Jestli jste již vše zkoušeli, tak zkuste ještě moje léky. Nestojí sta dollarů, jako vás léčení již stálo, ale jen několik centů, takže vám to stojí za zkoušku. Každá boxna stojí \$1.00, to jest deset 50c a thé pro krev 50c. Nemáte-li zastaralé revma, tak vás to vyléčí. Mám na sta poděkování. 13-4

MOJE ŽALUDEČNÍ HOŘKA
 vám jistě bude chutnat, neb je vyráběna z kofínů, které ani zle nerostou a ze šťávy ořechové. Zkuste láhev a přeconvdíte se sami.

Vyrábí a objednávký vyřizuje Vám všem známá

Františka Otoupalík, David City, Neb.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

BALTIMORE - BREMEN

Velké, moderní, dvoustrubové jednokajutové parníky. Lahodná jídla. Všechny kajuty uprostřed lodi. Naprostá bezpečnost. Bezdrátová telegrafie. Podmořské signály.

Příměřené ceny:

Druhá kajuta.....	\$57.50
Třetí kajuta.....	\$35.00
Pouze na "Rhein", "Main" a "Neckar".	
Mezipalubí.....	\$33.00

Když jedete navštívit starý domov v Čechách, jeďte přes Baltimore. Když pošláte pro své příbuzné neb přátele, aby přijeli do Ameriky z Čech, kupte jim vyplacené lístky přes Baltimore. O úplné podrobnosti požádejte

A. SCHUMACHER & CO., General Agents, Baltimore, aneb jejich zástupce v celých Spojených Státech.

H. CLAUSENIUS & CO., General Western Agents, Chicago, Illinois.

Společky jsou naší zvláštností. Rozpočty a ochotou vyhotovíme

John J. Ostronich
 plumbařství, zavádění páry a plynu

Dávám též nové pumpy do studní a cisteren a též je spravuji. 374

1414 jižní 13. ul. Omaha, Nebraska.
 Telefon Tyler 1299.

Já vám důvěřuji — nepoučte žádné peníze, \$2.00 vísavý cop zasílám ku problémům zdarma.

Výběr přirozeně vlátných neb rovných vládn, zašlete kusů svých vládn a my vám zašleme poštu 22 palců dlouhý cop jenných shodných vládn. Shledáte-li to velkou láci, zašlete dva dollarů týž den, když nebudete spokojeny, zašlete vlásy zpět týž den. — Zvláštní, vzácné a šedé odstíny jsou poněkud dražší. — Přiložte 5 centů na poštovné. — Česká knižka, ukazující mnoho mod copů, pompadourů, puffů, parok atd. 111f

JANES & COMPANY,
 Dept. P. — 2138 So. 40. Ave., Chicago, Illinois.

Kdykoliv přijedete do Omahy a budete býti pohodlně ubytováni, zašlete

HOTELU PRAHA,
 roh 13. a William ulice.
 Moderně zařízené pokoje poskytnou i těm nejvybranějším ten pravý odpočinek. Vzorá čistě vedená kuchyně, jakou i útulné zařízený hostinec zajisté vás uspokojí.
 Posílám na venek — KARLOVARSKÉ MEDOVÉ VINO — botna o 12 láhvích — za \$2.75. 374f
JOSEF VAŠKO, majitel.

DR. J. W. NOVÁK,
 ČESKÝ ZUBNÍ LÉKAŘ

Pokoje 4. Continental Block, 19. a Douglas ul.

Bezbolestně vytažování zubů. Bolavé zuby láže a vypláchní, by staly se spůsobitými k přirozené službě. Bozaviklané zuby upraveny. Kravácející a nemocní dlané vyřídím a přivedu do přirozeného stavu. Chrtík hůž nář bezpříčinně pěkně. Sběhající zuby sakra dim a upravím tak, že slidy se vypádnou. Umělá zuby srostouji posravn, aby hodily se do valich út a jsou tak dokonale, že vyhlídí jako přirozené. Měl by ste si nechati prohlédnouti a vyříditi zuby nejdříve jednou do roka. Všichni přáče je srubova.

Telefon středový, Douglas 5077.
 Residence 915 William ul., tel. Douglas 6019.